

ת"פ 3290/04/15 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 3290-04-15 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' ב'(עציר)
תיק חיצוני: 17292015

לפני	כבוד השופט מוחמד עלי
המאשימה	פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד	
הנאשם	פלוני

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בפתח הישיבה שנועדה לשמיעת ראיות, בכתב אישום מתוקן הכולל ארבעה אישומים.
2. על פי עובדות **האישום הראשון**, ביום 23.3.2015 בשעה 13:00, שהו הנאשם, חברו, אחד בשם אלמוני (להלן: **אלמוני**) והמתלוננת, שהיא אשתו, בביתו. יצוין כי הנאשם והמתלוננת נשואים זה לזה כ-6 שנים ולהם שני ילדים קטינים. באותה עת, הנאשם, אשר חשד כי למתלוננת קשר עם אלמוני, הטיח זאת באלמוני והחל להתעמת איתו. המתלוננת, אשר חששה כי הנאשם יפגע בה, פתחה את דלת הבית על מנת להימלט מהמקום אולם הנאשם משך אותה בחולצתה לתוך הבית ונעל את הדלת. לאחר זמן מה, הגיע אביו של הנאשם לבית. בשלב זה דחפה המתלוננת את הנאשם והצליחה להימלט מהבית. בגין מעשים אלו, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 379 בשילוב סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).
3. על פי עובדות **האישום השני**, ביום 23.3.2015, ובהמשך למתואר באישום הראשון, צעד הקטין א' א' יליד 2002 (להלן: **הקטין**) בסמוך לבית הנאשם בדרכו לבית סבו. הנאשם אשר שהה בחצר הבית, קרא לקטין שיתקרב אליו והקטין הכיר את הנאשם הסכים והתקרב אליו. או אז, תפס הנאשם את הקטין בידו בחוזקה, הכניסו לחצר הבית ונעל את שער החצר. בעודם בחצר, ניסה הקטין להשתחרר מאחיזת הנאשם אולם הנאשם סובב את ידו של הקטין אל מאחורי גבו בחוזקה והראה לו כי הוא נושא אקדח צעצוע הנחזה להיות אקדח אמיתי וזאת בכוונה להרתיעו מלברוח. הקטין החל לקרוא לעזרת סבו תוך שהוא ממרר בבכי מכאב. במקביל, ובהמשך למתואר באישום הראשון, התקבל דיווח במשטרה על אירוע

אלימות בבית הנאשם והמתלוננת. בעקבות הדיווח הגיעו השוטרים אדוארד פסח ואמיר חיר אל סמוך לבית והבחינו בנאשם כשהוא בחצר הבית יחד עם אביו וכשהוא אוחז בחוזקה בקטין. השוטרים התקרבו לנאשם וביקשו ממנו שישחרר את אחיזתו מהקטין אך הנאשם סירב. אביו של הנאשם ניגש אל הנאשם והצליח לשחרר את הקטין והקטין נמלט מהמקום. בשלב זה החל הנאשם לצעוק לעבר השוטרים שישימו את אקדחיהם בצד ולאחר מכן נשכב על רצפת החצר. השוטרים ביקשו מהנאשם כי יתלווה אליהם לתחנת המשטרה אולם הוא סירב. לאור כך הודיעו השוטרים לנאשם כי הוא עצור ואחזו בידיו על מנת להובילו לניידת המשטרה. הנאשם התנגד למעצר ונאבק בשוטרים אשר לא הצליחו להכניסו לניידת. בין היתר זרק הנאשם כוס חרס אשר פגעה ברגלו השמאלית של אחד השוטרים. נוכח התנהגות הנאשם, נאלצו השוטרים לקרוא לתגבורת משטרתית. בעקבות כך הגיעו למקום השוטרים שאים ברכאת, מהראן נזאל, יובל אדרי, ושוטרים נוספים. חלק מהשוטרים ניסו לשכנע את הנאשם להתלוות אליהם לתחנת המשטרה, אולם הנאשם סירב והשתולל תוך שהוא שוכב על רצפת החצר ומנופף בידיו וברגליו לכל עבר. בשלב זה ניסו השוטרים לאזוק את הנאשם, הנאשם התנגד לאיזוקו, תוך שהוא מכה את השוטרים בדחיפות, אגרופים ובעיטות ובין היתר היכה את השוטר אמיר בגבו, בצווארו ובבטנו וברגליו וכן משך את השוטר אמיר באמת יד ימין וגרם לו לנפיחות ולפצע שטחי ביד ימין ולאודם מעל גבה שמאל. כמו כן בעט הנאשם ברגליו של השוטר אדוארד, והתזז מים מפיו על פרצופו של השוטר מהראן. לבסוף הצליחו השוטרים להשתלט על הנאשם ולאזוקו. כאשר השוטרים הובילו את הנאשם לניידת המשטרה, לחץ הנאשם את ידו הימנית של השוטר שאים באמצעות האזיקים וגרם לו לחתך בשורש כף יד ימין. השוטרים הובילו את הנאשם בניידת לתחנת המשטרה בנהריה שם סירב להיכנס לתחנה, נשכב על הרצפה ובעט לכל עבר. לבסוף הצליחו השוטרים להכניס את הנאשם לתחנה. בסיכום אישום זה צוין כי במעשים האמורים תקף הנאשם שוטרים במהלך מילוי תפקידם, כשהוא מתכוון להכשילם או להפריע להם למלא תפקידם ותוך שהוא גורם חבלות של ממש לשוטרים שאים ואמיר וכן תקף את הקטין שלא כדיון. בגין מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין (ריבוי עבירות), תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין (שני מקרים), ותקיפה סתם לפי סעיף 372 לחוק העונשין.

4.

באישום השלישי תואר כי בהמשך לאישומים הקודמים, ביום 23.3.2015 בשעה 16:30, הביאו השוטרים יניב וקנין ובאסל שחאדה את הנאשם כשהוא עצור לבית החולים "המרכז הרפואי לגליל" בנהריה לצורך קבלת טיפול רפואי. בבית החולים התנגד הנאשם לבדיקה רפואית. השוטרים החלו להוציא את הנאשם מבית החולים, אולם הנאשם סירב לעזוב את בית החולים ונשכב על הרצפה, כך שהשוטרים היו צריכים להפעיל כוח סביר על מנת להתגבר עליו. תוך כדי ניסיונות השוטרים לעזוב את בית החולים עם הנאשם, נשכב הנאשם על הרצפה, בעט בשוטרים, ניסה למשוך את השוטר יניב בידו ונשך את השוטר באסל באגודל יד שמאל ובאגודל יד ימין וגרם לו לשתי שריטות באורך שני ס"מ באגודל ימין ולסימן נשיכה באגודל שמאל. לבסוף, הוציאו השוטרים את הנאשם מבית החולים, הכניסו אותו לניידת משטרה והסיעו אותו לתחנת משטרת נהריה. בתחנה, קילל הנאשם את השוטר יניב ואמר לו כי הוא מכיר אותו ויפגוש אותו בחוץ. לאחר מכן הנאשם הטיח את ראשו מספר פעמים בקיר גבס בחדר חקירות בתחנה וגרם לשקע עמוק בקיר. במעשיו שתוארו - כך צוין בכתב האישום - תקף הנאשם שוטרים במהלך מילוי תפקידם כשהוא מתכוון להכשילם או להפריע להם למלא תפקידם ותוך שהוא גורם לשוטר באסל לחבלות של ממש. בגין מעשיו המתוארים לעיל הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין (ריבוי עבירות) ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

5. על פי עובדות האישום הרביעי, במהלך תקופת נישואיהם של הנאשם והמתלוננת, במועדים שאינם ידועים למאשימה, היכה הנאשם את המתלוננת במספר הזדמנויות שונות ובין היתר, במספר אירועים שונים, סטר לה בפניה והיכה אותה באגרופים ובבעיטות. כן צוין בכתב האישום כי ביום 3.2013, בעודם בביתם, התפתח ויכוח מילולי בין הנאשם לבין המתלוננת, במהלכו ניסה הנאשם להכות את המתלוננת באמצעות מגב בפניה, המתלוננת הגנה על פניה באמצעות ידה השמאלית וכתוצאה מכך המגב פגע בידה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלוננת המטומה בזרוע שמאל וכן נפיחות בזרוע והיא נזקקה לטיפול רפואי. כמו כן, ביום 3.2015, בעת שהנאשם והמתלוננת שהו בבית, התפתח ביניהם ויכוח מילולי במהלכו היכה הנאשם את המתלוננת באופן שנגח באמצעות ראשו בפניה. בגין מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 בשילוב סעיף 380(ג) לחוק העונשין ותקיפת בת זוג לפי סעיף 379 בשילוב סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין.

6. כאמור, בפתח הישיבה שנועדה לשמיעת ראיות ובטרם הוחל בשמיעת ראיות הודיעו הצדדים כי הגיעו לידי הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום כפי שתוקן, והצדדים יטענו לעונש באופן חופשי.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

7. בא כוח המאשימה הגיש טיעון כתוב וטען בעל פה לפניי; הוא פירט את נסיבותיהם של האישומים השונים וטען כי המדובר בשרשרת של אירועים חמורים בהם הנאשם התנהג בצורה פרועה, תקף את אשתו, תקף קטין שעבר ברחוב, ולאחר מכן תקף שוטרים והמשיך להשתולל ולאיים על שוטר גם בתחנת המשטרה. בא כוח המאשימה פירט את הערכים המוגנים שנפגעו והפנה לפסיקה. לשיטתו, יש לקבוע מתחם עונש אחד בגין אישומים 1 עד 3, ומתחם עונש נפרד בגין האישום הרביעי. בהקשר זה הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו, ולפיה כאשר מדובר במספר עבירות, באישומים שונים, כלפי קורבנות שונים, על אף קווי אפיון דומים בין האירועים, יש לקבוע מתחמי עונש נפרדים. בא כוח המאשימה הפנה לנסיבות הרלוונטיות לקביעת המתחם וביניהן: חלקו המוחלט של הנאשם בביצוע העבירות כמבצע יחיד ולנזק המשמעותי שנגרם למתלוננת ולשוטרים; וכן לפסיקה המלמדת על מדיניות הענישה הנוהגת. לטענת בא כוח המאשימה מתחם העונש ההולם בגין אישומים 1-3 נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, ואילו לגבי האישום הרביעי המתחם נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל. בא כוח המאשימה ביקש שהטלת העונשים על הנאשם לא תהא בחפיפה מוחלטת, וזאת על מנת שהנאשם לא ייצא נשכר מכך שביצע מספר רב של עבירות. כן צוין כי לנאשם עבר פלילי משמעותי הכולל שבע הרשעות קודמות. לפיכך ביקש להטיל עליו מאסר בפועל ברף העליון של מתחמי הענישה, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת ולשוטרים.

8. הסנגורית טענה לפניי והגישה ראיות לעונש; היא התייחסה לנסיבות האישומים השונים וטענה כי נסיבותיו הרפואיות והנפשיות של הנאשם תרמו למעורבותו בעבירות בהן הורשע. לטענתה, הנאשם אובחן כסובל מתסמונת של כאב כרוני (CRPS) בעקבות פגיעה קשה בכף ידו השמאלית במהלך עבודתו. פגיעה זו גורמת, לדבריה, לסבל מתמיד, לרגישות רבה לכל מגע ביד ולחוסר אפשרות להשתמש בה. כדי לתמוך בטענותיה הגישה הסנגורית חוות דעת רפואית (סומנה נ/1). הסנגורית טענה כי בעקבות הפגיעה ביד, חיי

ותפקודו חייו השתנו, הוא סובל מפוסט טראומה, וכן הפנתה לחוות דעת נוספת, פסיכיאטרית (סומנה נ/2). לטענת הסנגורית, על רקע האמור, ועל רקע חשדו של הנאשם שהמתלוננת בוגדת בו והעובדה שלא ידע כיצד להתמודד עם חשדות אלו, נקט באלימות כלפי המתלוננת, אם כי מדובר לטענתה במעשה אלימות מינורי, וכך גם ביחס לאישום השני. ביחס לאישום השלישי, נטען כי בעקבות מצבו הבריאותי של הנאשם, אשר תואר לעיל, וכתגובה למגע בידו, שגורם לו כאב עצום, הוא השתולל. בבית החולים הוא סירב לקבל טיפול בעקבות משבר האמון שחווה עם אשתו, וחוסר שיתוף הפעולה הוביל אותו לעימות עם השוטרים. לאור כל הנסיבות שפורטו, ביקשה הסנגורית לקבוע מתחם שנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר לגבי שלושת האישומים הראשונים; ולגבי האישום האחרון טענה כי שני אירועים שצוינו בו התרחשו לפני שנתיים, וכי תקיפת המתלוננת הייתה מינורית ולפיכך ביקשה שלא לאמץ את המתחם לו טענה המאשימה. הסנגורית ביקשה להתחשב בגזירת העונש במצבו הבריאותי והנפשי של הנאשם ובמכלול נסיבותיו האישיות; בהודאתו בהזדמנות הראשונה המבטאת לקיחת אחריות, ואשר חסכה את עדויותיהם של המתלוננת והמתלונן הקטין; בכך שהוא עצור מעל לשלושה חודשים; ובכך שעברו הפלילי הוא משנת 2009 ולאחר מכן ערך שינוי בחייו, נישא והקים משפחה. לסיכום, ביקשה הסנגורית להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם.

9. יצוין כי במהלך טיעוניה לעונש הגיש הסנגורית חוות דעת לעניין מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם (מוצגים נ/1 ו- נ/2), ללא התנגדות ב"כ המאשימה, לאחר שהסנגורית ביקשה להתעלם מממצאי וקביעת הנכות בחוות הדעת.

מתחם העונש ההולם

10. כידוע, מלאכת גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעתו של מתחם העונש ההולם ולאחר מכן גזירת העונש בגדרי מתחם העונש (סעיף 40ג' לחוק העונשין), כשבתוך כך יש לבחון האם קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, שהוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

אירוע אחד או מספר אירועים?

11. קודם לקביעת המתחם יש לקבוע אם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או מספר אירועים (סעיף 40ג' לחוק העונשין). הנפקות לכך היא כדלקמן: אם יקבע כי המדובר באירוע אחד בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות שבאותו אירוע (סעיף 40ג'א) לחוק העונשין). אם יקבע בית המשפט כי מספר עבירות מהוות כמה אירועים - יקבע מתחם הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל

האירועים.

12. בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.2014) התייחס בית המשפט העליון להגדרת המונח "אירוע" שבסעיף 40'ג' לחוק העונשין. לשיטתה של כב' השופטת ברק-ארז, קביעת תחומי האירוע נעשית לפי מבחן "הקשר ההדוק", אשר לפיו, עבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן חלק מאותה תכנית עבריינית. מבחן זה קנה שביתה בפסיקת בית המשפט העליון כפי שעולה מפסקי דין מאוחרים יותר: ע"פ 1082/14 **ג'אסר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.7.2015); ע"פ 6341/14 **בן אישטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.7.2015); רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.5.2015); ע"פ 4289/14 **חנונה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.2.2015).

13. הקביעה במקרה שלפנינו אם המדובר באירוע אחד או מספר אירועים, כלל אינה פשוטה. הקושי נובע מהניתוק הענייני, לכאורה, בין האישומים השונים; הקורבנות השונים; וריחוק הזמן בין חלק מן האירועים שצוינו באישום הרביעי למקרים מיום 3.2015. כתב האישום כולל ארבעה אישומים. בא כוח המאשימה ביקש לראות בשלושת האישומים הראשונים אירוע אחד ובאישום הרביעי אירוע נפרד. הסנגורית לא חלקה על עמדה זו. חרף העמדה שהציגו ב"כ הצדדים, סבורני כי יש לראות במכלול העבירות הכלולים בכל האישומים בכתב האישום - אירוע אחד. אנמק:

14. מצד אחד, לאור העובדה כי מדובר במספר מעשי עבירה שבאים להגן על ערכים מוגנים שונים ועסקין במספר אישומים - ניתן לסבור שמדובר במספר אירועים שיש לקבוע להם מתחמי עונש נפרדים. מצד שני הרקע אשר הביא לרצף התנהגות הנאשם הוא משותף, ומרבית האירועים התרחשו ברצף; במיוחד תקיפת השוטרים והקטין אשר הייתה בסמוך לאחר תקיפת המתלוננת. כמו כן, למרות השוני בערכים המוגנים ניתן לומר כי קיים אפיון דומה לכולם, והוא התנהגות אלימה ומתפרעת של הנאשם.

15. בחינה מדוקדקת של נסיבות העניין מוליכה למסקנה כי יש לראות בכל האישומים אירוע אחד, ואין לקבל את טענת ב"כ המאשימה כי יש לראות באישום הרביעי אירוע נפרד ומנותק מיתר כתב האישום. כפי שצוין ב"כ הצדדים אינם חלוקים על כך שיש לראות באישומים 1-3 אירוע אחד, חרף מורכבות התיאור העובדתי שבו. אני נכון לקבל את הטענה כי אכן האישומים 1-3 הם אירוע אחד אולם לטעמי יש ללכת צעד נוסף ולקבוע כי גם האישום הרביעי מהווה חלק מאותו אירוע.

16. ניתן לראות בתקיפת המתלוננת וההתנהלות שעניינה יחסי המתלוננת והנאשם והרקע להתפרצות מעשיו התוקפניים של הנאשם, הנושא המרכזי שבבסיס כתב האישום, ואילו יתר העבירות: תקיפת המתלונן הקטין, תקיפת השוטרים - בוצעו עקב אותו אירוע ובהמשך לו. השוו: ע"פ 8754/13 **סעדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.1.2015); ע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.8.2014).

17. חלק מרכזי של כתב האישום הוא מעשה תקיפת המתלוננת על ידי הנאשם, והוא בא לידי ביטוי באישומים הראשון והרביעי. באישום הרביעי מתוארים מספר מעשי אלימות בהם נקט הנאשם כלפי המתלוננת במהלך חייהם המשותפים במספר מועדים שאינם ידועים למאשימה, וכן בחודש מרץ 2013, ובחודש מרץ 2015. למעשה, המתואר באישום הראשון הוא המקרה האחרון מבחינת זמן, שהוא מחודש מרץ 2015 ואשר הוליד למעשה את כתב האישום. מקרה זה - כשהמוקד הוא לרקע המתואר באישום הראשון - הוביל בהמשך לרצף האירועים שמצא את ביטוי באישומים השני והשלישי, אשר עניינם תקיפת הקטין ותקיפת השוטרים, אשר הגיעו למקום בעקבות דיווח על מעשי האלימות האחרון כלפי המתלוננת, ובהמשך הובילו את הנאשם לתחנת המשטרה ולבית החולים כחלק מהפעולות הקשורות במעצרו. אין לכחד, מלבד המתלוננת, קיימים קורבנות נוספים שונים, אך לטעמי חרף זאת קיים קשר הדוק בין האירועים המתוארים בכתב האישום: שלושת האישומים הראשונים התרחשו בסמיכות זמנים, כולם באותו יום (23.3.2015) ועל רקע אותן נסיבות, ו"הסיבה" שהביא להשתוללות הנאשם ולמעשי האלימות נבעה מהתקרית בה נכחה המתלוננת וחברו-אלמוני ועל רקע חשדו של הנאשם. זאת ועוד, חלק מן האישום הרביעי - תקיפת המתלוננת מיום 3.2015 - התרחש גם הוא בסמיכות זמנים לשלושת האישומים הראשונים; יומיים קודם לכן. למעשה, חלקו האחר של האישום הרביעי מתייחס לאירועים קודמים, שנתיים קודם לכן, בהם תקף הנאשם את המתלוננת. קשה להלום את טיעון המאשימה כי יש לראות את העבירה מיום 3.2015, שהיא חלק מן האישום הרביעי, כאירוע נפרד, בעוד שאת התנהגות הנאשם כלפי הקטין והשוטרים, יש לראות חלק מהאירוע שכלל גם את תקיפת המתלוננת. יש בטיעון המאשימה כדי לשים דגש יתר על סמיכות הזמנים, שהוא אכן שיקול רלוונטי לבחינת "הקשר ההדוק", אך אין הוא בדד ולצידו שיקולים נוספים. הגדרתו של אירוע אחד רחבה דיה כדי לכלול גם מעשי עבירה שבוצעו על פני רצף זמן, ובפרט כשהמדובר בקורבן אחד (המתלוננת), בתקיפה על רקע אחד משותף - מערכת היחסים בין בני זוג במהלך נישואיהם, ובפגיעה בערך מוגן אחד. יש לראות אפוא את כל העבירות מושא כתב האישום אירוע אחד ולכן יש לקבוע מתחם עונש אחד. לקביעת המתחם נפנה כעת.

קביעת המתחם

18. הנאשם הורשע בעבירות אלימות שונות, בין היתר עבירות אלימות כלפי בת זוג, כלפי קטין וכלפי שוטרים. עבירות אלימות פוגעות בזכות לשלמות הגוף והנפש ולכבוד, ובבטחון האישי של הפרט. מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת והם מחייבים ענישה מחמירה המבטאת את הוקעת המעשה והסלידה הימנו. תקיפת שוטרים, אשר אמונים על אכיפת החוק, מתאפיינות גם הן בחומרה יתרה שכן עניין בהגנה על קיומם של סדרי משטר וחברה תקינים, תוך שמירה על תפקודם התקין של העוסקים במלאכת אכיפת החוק. אף עבירות אלימות כלפי קטין, הן חמורות בשל השפעתן הקשה על גופו ונפשו של הקטין החלש שאין בכוחו להגן על עצמו.

19. לפי העובדות והנסיבות שפורטו בכתב האישום, הנאשם הכה את המתלוננת, אשתו, לאורך תקופת נישואיהם במספר הזדמנויות. הנאשם סטר בפניה, הכה אותה באגרופים ובעיטות ובאמצעות מגב בפניה ונגח בראשו בפניה. בהמשך לאחד מאירועי תקיפתה, כפי שמתואר באישום הראשון, תקף הנאשם קטין, אשר לרוע מזלו נכח באקראי באותה עת מחוץ לבית הנאשם, ועורר בו פחד. הנסיבות מלמדות כי על אף

שהוזעקו למקום שוטרים, הנאשם לא נרתע ממעשיו והמשיך לאחוז בחוזקה בקטין, עד שאביו של הנאשם הצליח לשחררו. התנהלותו של הנאשם לא פסקה גם כאשר הגיעו אנשי החוק. הנאשם התנגד למעצרו, נשכב על רצפת חצר ביתו, המשיך בהתנגדותו והשליך חפץ לעבר אחד השוטרים. השוטרים נאלצו להזעיק תגבורת כדי להשתלט על הנאשם, אך הנאשם המשיך בהתנהגותו חסרת הרסן, השתולל ושכב על רצפת החצר כשהוא מנופף בידיו וברגליו לכל עבר. כשניסו השוטרים לאוזקו, הוא הכה אותם בדחיפות, אגרופים ובעיטות, ואף הוביל לפציעתם וגרם להם חבלות. אם אין די בכך, גם כשהובא הנאשם בהמשך לבית החולים לקבלת טיפול רפואי, הוא המשיך להשתולל, בעט בשוטרים, נשך אותם וגרם להם לחבלות. גם בתחנת המשטרה המשיך הנאשם לקלל את השוטרים ואף גרם נזק לקיר גבס בתחנת המשטרה. המתואר לעיל מלמד על כך שהנאשם לא ריסן את התנהגותו, השתולל לאורך תקופה ונקט באלימות.

20. עקב התנהגות הנאשם נגרמה תוצאה פוגענית למתלוננת אשתו, אשר נפגעה מהאלימות שנקט, ונגרמו לה המטומה ונפיחות בזרוע שמאל. אך דומה כי את הדברים יש למקד בפגיעה הנפשית, ההשפלה והביזוי שחשה כתוצאה מהתנהגותו האלימה של הנאשם. כך, בהקשר זה, גם לא ניתן להתעלם מהשפעתה של התנהגות הנאשם על נפשו של הקטין, גם אם המעשה לא לוה בתוצאה פיזית ולא כלל אלימות חמורה במיוחד. בנוסף, יש לציין את הפגיעה שנגרמה לחלק מן השוטרים כתוצאה מהתנהגותו האלימה של הנאשם, כפי שפורט בעובדות כתב האישום. בנוסף, גרם הנאשם נזק למבנה תחנת המשטרה.

21. הסנגורית טענה כי קיימות **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות** (במובן סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין) ועל כן ביקשה לראות בהן נסיבות להקלה בקביעת המתחם. לטענת הסנגורית הנאשם סובל מתסמונת של כאב כרוני (CRPS) בעקבות פגיעה קשה בידו השמאלית במהלך עבודתו. הסנגורית טענה כי הפגיעה הובילה את הנאשם למצב בו הוא שרוי בסבל תמידי, ולפגיעה נפשית ותפקודית משמעותית. בעקבות הפגיעה סובל הנאשם מפוסט טראומה, מהפרעות הסתגלותיות, מחוסר איזון נפשי ומתגובות דיכאוניות. לדבריה, אמנם הטענה אינה לגבי אי כשירות משפטית, אך יש לשקול את מכלול הנסיבות בקביעת מתחם העונש ההולם.

22. להוכחת טענותיה הפנתה הסנגורית לתיעוד הרפואי של הנאשם (חוות דעת רפואית - 1/נ, חוות דעת פסיכיאטרית - 2/נ). בחוות דעת רפואית מיום 19.11.2014, שנערכה על ידי מומחה לכירורגיה אורתופדית אשר מונה מטעם בית משפט במסגרת תביעת נזיקין, צוין כי הנאשם נפגע בתאונת עבודה בסוף שנת 2010, ונחתך בגב כף יד שמאל. על פי ממצאי הבדיקה הרפואית, הנאשם אינו מסוגל לכל שימוש בכף ידו השמאלית, ומבחינה תפקודית הפגיעה משולה לקטיעת כף היד. כן צוין כי הנאשם אובחן כסובל מתסמונת "הכאב האזורי" (CRPS) המתאפיינת בכאבים, בהפרעות תחושתיות ומוטוריות. מחוות דעת הפסיכיאטרית מיום 10.4.2013, שנערכה על ידי מומחה בפסיכיאטריה, גם כן במסגרת תביעת נזיקין, צוין כי הנאשם סובל מתסמונת CRPS, כי הוא טופל בפיזיותרפיה ובטיפול תרופתי, לרבות קנאביס רפואי, אך אלו לא שיפרו את מצבו. צוין כי הנאשם סובל מתסמונת פוסט טראומטית המלווה במחשבות טורדניות, סיוטים ופחדים בעקבות התאונה. כמו כן, צוין כי הנאשם סובל מהפרעה הסתגלותית עם בעיות רגשיות ותגובה דיכאונית, כי הוא מתקשה לחזור לאיזון נפשי תקין ולתפקודו הקודם, וכי מנגנוני ההגנה שלו כשלו. בחוות

הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בהליך זה (בה נמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין) צוין כי אותה תסמונת ממנה סובל הנאשם "מתבטאת בכאב כרוני. כאב זה הינו קשה וגורם לסבל ולרוב אינו פרופורציונלי לעוצמת החבלה. בנוסף לכאב יכולים להופיע תסמינים נוספים כמו רגישות יתר, לעתים קיצונית, למגע... וכן הפרעה מוטורית אזורית. תסמונת זו גם מלווה תופעות נפשיות כגון, עצבנות יתר, שינויים במצב הרוח והפרעות בשינה".

23. אין ספק כי המדובר במצב רפואי ונפשי משמעותי, ואין להתעלם כלל מנסיבות אלו. ברם, סבורני כי מקומם של השיקולים בדבר מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם הוא בשלב גזירת העונש ולא בקביעת המתחם. אין לראות בנסיבות האמורות כרלוונטיות לקביעת המתחם, בין במובן הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות (סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין), בין אם במובן ה"קירבה לסייג לאחריות פלילית" לפי סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין (ראו: ע"פ 4312/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.6.2013); ע"פ 8638/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.3.2015); ע"פ 9062/12 חבה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.6.2014); ע"פ 4152/13 ישראלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.8.2014)), ובין אם נסיבה אחרת (בשים לב לכך שהרשימה הקבועה בסעיף 40ט' לחוק העונשין, אינה רשימה סגורה). יש לציין כי לפי סעיף 40י(ג) לחוק העונשין, לצורך קביעת נסיבה מקלה הקשורה בביצוע העבירה, די לנאשם להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט האזרחי, דהיינו על פי מאזן הסתברויות, אולם אין אני סבור כי הונחה לפני תשתית מספקת לצורך קביעה כאמור, שכן הגם שהוכח המצב הרפואי והנפשי לא הוכח הקשר שלו לביצוע העבירות. גם בפן המהותי, אין לראות בנסיבות האמורות כרלוונטיות לקביעת המתחם, משלא עולה כי קיימת תלות בין המצב הנפשי והרפואי לבין התנהלותו של הנאשם, אשר הייתה במוקדים וזמנים שונים, ולא ניתן להוציא מכלל אפשרות כי היא קשורה לחשדותיו כלפי המתלוננת ולמצוקתו הנפשית הנפשית בעקבות כך.

24. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - שני הצדדים הגישו פסיקה לגבי מגוון העבירות בהן הורשע הנאשם. ברי כי נסיבותיו של כל מקרה ומקרה שונות, ונוכח מורכבות התיאור העובדתי והנסיבות המיוחדות של המקרה על כלל נסיבותיו, לא ניתן למצוא פסיקה התואמת את כל המקרה לחלוטין. לצד זאת אזכיר כי מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת שיקולים שונים, שמדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם (ראו: ע"פ 1182/14 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.5.2014)).

25. לאור האמור לעיל, סבורני כי מתחם העונש ההולם למכלול העבירות בנסיבותיו של מקרה זה כולל מאסר בפועל בין 10-24 חודש מאסר, וכן מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

שיקולים לגזירת העונש בתוך המתחם

26. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק העונשין). אפרט להלן הנסיבות אשר מן הראוי לתת עליהן את הדעת:

(-) הנאשם יליד 1980, בן 35, נשוא ואב לילדים. לנאשם 7 הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות שוד, חבלה חמורה, איומים והחזקת סמים. ההרשעה האחרונה היא משנת 2010 בגין עבירות של החזקת סמים. כמו כן, הנאשם ריצה בעבר עונש מאסר ממושך לתקופה של 3 שנים בגין עבירת שוד. יצוין כי כל הרשעותיו הקודמות של הנאשם הם מלפני תאונת העבודה שצוינה בחוות הדעת שהוגשו.

(-) כפי שצוין בפרק הקודם, לנאשם נסיבות רפואיות ונפשיות משמעותיות. עולה בין היתר כי הנאשם נפגע בידו כתוצאה מתאונת עבודה וסובל בעקבות כך מבעיות רפואיות ונפשיות משמעותיות. בפרק שדן בקביעת המתחם סקרתי את חוות הדעת שהוגשו ואין צורך לחזור על הדברים. מובן כי יש בנסיבות אלו משקל משמעותי שיש לקחת בחשבון. בהקשר להתחשבות במצב הנפשי אפנה לדברים שנאמרו בע"פ 10416/07 **דולינסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.12.2009):

"... בגזירת העונש בכל עבירה שהיא, רשאי בית המשפט להידרש למצבו הנפשי של הנאשם... השאלה מה המשקל שיש ליתן למצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה לצורך הקלה בעונש, היא שאלה "כמותית", שאיני רואה לקבוע בה מסמרות. כל מקרה יש לבחון לגופו על פי נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה ועל פי נסיבותיו האישיות של הנאשם. במכלול הנסיבות הקשורות למבצע העבירה, יש לבחון את סוג ההפרעה הנפשית ועוצמתה... על מידת הפגיעה ביכולתו של מבצע העבירה להבין את מעשהו או להימנע ממנו, ניתן ללמוד ממכלול הראיות, לרבות מעשיו של מבצע העבירה לפני האירוע, במהלכו ולאחריו וכן מחוות דעת מומחים... מידת אחריותו המוסרית של העבריין למעשה שביצע נגזרת מגודל הפגיעה בתפיסת המציאות ובמידת השליטה שלו על מעשהו בשל מצבו הנפשי, ובהלימה לכך, על בית המשפט לגזור את עונשו לקולה או לחומרה..."

(-) הנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו וזאת בטרם יוחל בשמיעת הראיות. להודאת הנאשם יש נפקות לא רק במישור נטילת האחריות, אלא גם בכך שחסך את עדותם של המתלוננת ויתר קורבנות העבירה, עם כל המשתמע מכך. אין ספק כי העדת המתלוננת היה בה כדי להעמידה במצב נפשי ורגשי לא פשוט, ובנסיבות מקרה זה העובדה כי הנאשם ייתר את העדתה של המתלוננת - מהווה משקל לקולה.

(-) לבסוף אין להתעלם מתקופת המעצר בה נתון הנאשם, מיום 2.4.2015, משך למעלה משלושה חודשים.

27. לסיכום, נראה כי השיקולים לגזירת העונש בתוך המתחם מטים את הכף לכיוון הרף התחתון של המתחם שנקבע.

גזר הדין

28. לאור המפורט לעיל, בשים לב למתחם העונש שנקבע ולשיקולים לגזירת העונש אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 23.3.2015.

8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת אלימות פיזית מסוג פשע ויורשע בה.

4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירת אלימות פיזית מסוג עוון או עבירת אלימות מילולית, ויורשע בה.

קנס בסך של 5,000 ₪. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים רצופים ושווים, וזאת החל מיום 1.10.2015 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אי עמידה באחד מתשלומי הקנס תעמיד את יתרת הקנס לפירעון מיידי.

אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת, עדת תביעה 1, בסכום של 10,000 ₪ ואת הקטין עד תביעה מס' 7 (באמצעות הוריו) בסכום של 5000 ש"ח. הפיצוי ישולם לא יאוחר מיום 1.12.2015 על ידי הפקדתו בקופת בית המשפט. לאחר הפקדת הפיצוי יועבר על ידי המזכירות בהתאם.

ב"כ המאשימה ימציא למזכירות בית המשפט תוך 7 ימים מהיום את פרטי הזכאים לפיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ה אב תשע"ה, 10 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.